

Alen Horbec

@Alice_Fingersnap u zemlji korone

@Alice_Fingersnap upoznao sam na Facebooku. Na njemu (te uopće na internetu) kratio sam vrijeme razgovarajući o meni dragim knjigama, filmovima i serijama. Zapravo povezala nas je Facebook grupa "7th ART FANS". Tamo se okupljalo šaroliko društvo mladih ljubitelja sedme umjetnosti. Grupa je brojala svega četrnaest članova. Najčešće smo raspravljali o filmskim klasicima te ih uspoređivali s današnjim popularnim filmovima.

Ubrzo smo shvatili da imamo zajedničkih interesa kad smo započeli grupnu raspravu o hororu inspiriranom bestselerom "Ono". U raspravi smo praktički vodili glavnu riječ jer je ispalo da je ona, baš kao i ja, ljubiteljica Stephen Kinga. Nakon rasprave, ne bih li se uvjerio u svoje pretpostavke, poslao sam joj privatnu poruku.

„Što te privuklo knjigama S. Kinga? Ako se ne varam, ti si istinski *fan* Tvorca Horora?“ bacio sam joj bubu u uho.

Alice je uzvratila u tri minute.

„Koje su ti njegove najdraže knjige?“ upitala je.

Strelovito sam joj odgovorio. Vidio sam kako mi prsti lete tipkovnicom.

„*Mizerija i Vidovitost*. Tvoje?“

„*The Stand i Salem's Lot*“, upijao sam očima kad je odjednom naglo završila razgovor.

“Ej, čuj, moram sad ići. Možemo li sutra nastaviti s razgovorom?“

Naravno da smo mogli. Od tad su prošle dvije godine.

Postali smo pravi virtualni prijatelji. Saznali smo da smo hororoljupci, da volimo popularne romane, da smo vrlo anksiozni u stvarnom životu... Nakon

nekoć vremena počeli smo razgovarati uživo, umjesto da se samo dopisujemo. Sjećam se svojeg iznenađenja zbog Alicina izgleda kad smo se prvi put sreli na videopozivu. Alice je albino (Alice se je umjesto fotografije sebe predstavljala fotografijom svoje mačke zvane Cheshire, koja je kako ona kaže jedina osoba koja joj se ne ruga). Nikad nisam razgovarao s albino osobom. Njena su koža i kosa bile blijede poput magle, a oči crvene poput krvi. Njene crte lica sličile su Azijcima. Prvi dojam nije me prevario. Njena je majka Kineskinja, a otac Škot. Alice živi u Cambuslangu.

Jednom prilikom Alice je poželjela govoriti hrvatski. Kao što sam i očekivao, nije joj išlo. Nisam ništa komentirao da ju ne obeshrabrim. Htjeli smo se jednog dana naći uživo, no bila je to teško izvediva misija.

„Dakle, nećeš vjerovati. Za blagdane idem posjetiti djeda i baku u Kinu, a moji su obećali da ćemo te posjetiti pri povratku u Škotsku.”

„To je odlično!“ odgovarao sam, a još mi je sve bilo prilično neostvarivo.

„Alice, je li istina da je u Kini izbio neki virus?“ pitao sam ju dva ili tri dana nakon Božića kad sam površno odslušao večernje vijesti.

Nisam dugo čekao na odgovor.

“Iskreno umirem od straha. Taj je koronavirus je smrtonosan. Ovdje u Jiujiangu puno je zaraženih.”

„Jeste li vi zdravi?“ brinulo me.

„Iskreno - izgleda da smo svi zaraženi. Sve se čini da su se pojavili znakovi te bolesti koju sad zovu COVID-19. Imamo povišenu temperaturu, kašljemo, bole nas mišići... Nadam se da ću biti sasvim zdrava kad stignem u Hrvatsku ☺.”

To je također bila i posljednja poruka koju mi je @Alice_Fingersnap ikad poslala.

